

maatte stirre temmelig længe paa den lange, lydende Skikkelse, før han blev fuldt forvisset om, at det var Væver Hansen. De sidste Tiders haarde Modgang var nu heller ikke gaaet sporeløst hen over denne prøvede Mand; og som han stod dør med sit vandkæmmede Hoved paa Siden og lod, som om han var lidt forlegen og ikke ret vidste, om han turde give Haanden eller ej, lignede han slet ikke det Billede, Emanuel havde bevaret af sin gamle uforsonlige og kampfærdige Modstander.

Af alle de Mænd, Emanuel i hele sit Liv var kommen i nærmere Berøring med, havde Ingen virket saa frastødende paa ham som Væver Hansen. Om han nogen Sinde havde baaret Nag til et Menneske, havde det været til ham. Hans Blod havde kunnet komme i Kog, naar han tænkte paa det dulgte Fjendskab, hvormed denne Mand altid havde pustet til enhver Tvedragts Ild, der var opstaaet mellem ham og hans gamle Menighed, — den Skaanselsløshed, hvormed han havde forfulgt ham, da Kampen tilsidst paa hans Anstiftelse brød ud i lys Lue.

Men i den Sindsstemning, hvori han nu befandt sig, glemte han al gammel Strid, — ja han følte Trang til at gøre Bod, fordi han saa længe havde næret ukærlige Følelser for En, der dog var